

362.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu

z dnia 5 czerwca 1921 r.

w przedmiocie pracy nocnej w drukarniach i zakładach graficznych.

Na mocy art. 19 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. r. 1920 № 2, poz. 7)—zarządza się co następuje:

§ 1. Praca nocna jest dozwolona—ze względu na użyteczność społeczną i codzienne potrzeby ludności (art. 15 i 11-a ustawy)— w drukarniach i zakładach graficznych dla tych pracowników, którzy są niezbędni przy wydawaniu i ekspedycji gazet codziennych oraz wydawnictw i druków rządowych, których terminowe wykonanie leży w interesie Państwa.

§ 2. We wszystkich wypadkach stosowania pracy nocnej—w myśl § 1 niniejszego rozporządzenia—należy poprzednio zawiadomić o tem właściwy urząd inspekcji pracy.

§ 3. W wypadkach nieobjętych § 1 niniejszego rozporządzenia praca nocna może być stosowana w drukarniach i zakładach graficznych jedynie na podstawie zezwolenia, uzyskanego od Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

L. Darowski

Minister Przemysłu i Handlu:

S. Przanowski

363.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 13 czerwca 1921 r.

w przedmiocie przekazania starostom w Kielcach i Będzinie przeprowadzenia ustawy z dnia 27 listopada 1919 r. o obowiązku zarządów gmin miejskich dostarczania pomieszczeń (Dz. Ust. R. P. № 92 poz. 498) w zastępstwie i na rachunek zarządów gmin miast Kielc i Będzina oraz w sprawie spisu, najmu i podnajmu mieszkań i innych pomieszczeń w tych gminach.

Na mocy ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. w przedmiocie zmian w ustawie z dnia 27 listopada 1919 r. o obowiązku zarządów gmin miejskich dostarczania pomieszczeń (Dz. Ust. R. P. № 60 poz. 371) oraz na zasadzie art. 11, 12, 13 i 18 powołanej ustawy z dnia 27 listopada 1919 r. (Dz. Ust. R. P. № 92 poz. 498) zarządzam co następuje:

§ 1. Przeprowadzenie ustawy z dnia 27 listopada 1919 r. o obowiązku zarządów gmin miejskich dostarczania pomieszczeń (Dz. Ust. R. P. № 92 poz. 498) przekazuje się w zastępstwie i na rachunek zarządów gmin miast Kielc i Będzina starostom w Kielcach i w Będzinie.

§ 2. Wszelki najem i podnajem mieszkań i innych pomieszczeń jakoteż odstępowanie nabytych już praw najmu może się odbywać w gminach miast Kielc i Będzina jedynie za uprzednią zgodą właściwego starosty, który na dowód udzielonej zgody wydaje najmobiorncom pisemne poświadczenia.

§ 3. Najmodawcy, względnie rządcy domów, winni do zgłoszeń (meldunków), przepisanych przy wprowadzaniu się najmobiornców, dołączyć poświadczenia, przewidziane w § 2.

§ 4. Celem wykonania wyżej wspomnianej ustawy z dnia 27 listopada 1919 r. przeprowadzi starosta dokładny spis mieszkań z uwzględnieniem ilości pokoi, liczby osób w nich mieszkających i wszystkich innych okoliczności dla stosowania tej ustawy ważnych. Spisy te winny być ciągle uzupełniane.

§ 5. Wszyscy mieszkańcy gminy są obowiązani na żądanie Starosty, który w tym celu wyda stosowne obwieszczenia, udzielić w terminie dni 7 wszelkich wyjaśnień zgodnie z prawdą oraz zezwolić na obejrzenie mieszkań.

§ 6. Postanowienia §§ 2 i 3 niniejszego rozporządzenia nie dotyczą dziennego najmu pokoi w hotelach, gospodach, pensjonatach i t. p.

§ 7. Przekroczenie przepisów niniejszego rozporządzenia i przeciwdziałanie im, będą karane w myśl artykułu 12 ustawy z dnia 27 listopada 1919 r. o obowiązku zarządów gmin miejskich dostarczania pomieszczeń. (Dz. Ust. R. P. № 92 poz. 498).

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:

L. Skulski

364.

Rozporządzenie. Ministra Przemysłu i Handlu, Ministra Skarbu i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej

dnia 23 czerwca 1921 r.

w przedmiocie ustalenia rodzajów towarów, przewidzianych w art. 13 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o obrocie towarowym z zagranicą.

Na podstawie art. art. 13 oraz 29 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o obrocie towarowym z zagranicą (Dz. Ustaw R. P. z 1920 r. № 79 poz. 527) zarządza się co następuje:

§ 1. Towary niewyszczególnione w ogłoszonych w Monitorze Polskim № 107 z 14 maja 1920 r. i № 154 z 12 lipca 1920 r. i w ogłaszanych w myśl art. 13 wymienionej ustawy wykazach towarów zabronionych do przywozu względnie do wywozu należą do rodzaju towarów, których przywóz lub wywóz nie wymaga specjalnego pozwolenia Urzędów względnie Izb Przywozu i Wywozu.

§ 2. Na mocy art. 10 punkt 2 ustawy z 15 lipca 1920 r. o obrocie towarowym z zagranicą (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 79 poz. 527) zwalniać poszczególne partje towarów od zakazu przywozu lub wywozu może Główny Urząd Przywozu i Wywozu.